

Arrest

nr. 150 250 van 30 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 januari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 november 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 1 april 2010 in het bezit gesteld van een F-kaart, op grond van haar huwelijk met een Belg.

1.2. Op 4 januari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in hoofde van verzoekster een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoningverslag dd.08.12.2011, opgesteld door de politie van Gent, blijkt dat betrokkene niet meer aan te treffen is op het gezamenlijke adres. Er is geen relatie meer tussen beiden. Betrokkene zou in Nieuwpoort wonen, maar er is geen juist adres bekend. Er is dus evenmin nog sprake van een gezinscel tussen beiden.

Aangezien betrokkene gehuwd is op 24.07.2008 en sedert 01.04.2010 een verblijfsrecht heeft, werd nagegaan of betrokkene aan de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42quater, §4,1° van de wet van 15.12.1980 voldoet. Aangezien echter een attest van het OCMW werd voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene sedert 19.08.2011 een leefloon ontvangt, voldoet zij hierdoor niet aan deze uitzonderingsvoorwaarde.

Bijgevolg werd de situatie van betrokkene in België verder onderzocht zoals gesteld in artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980: "Bij de beslissingen om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".

Betrokkene legt naast het bovenvernoemde attest van het OCMW waaruit blijkt dat zij leefloon geniet, een bewijs van ziektekostenverzekering, een medisch attest waaruit blijkt dat haar gezondheid geen bezwarende factor is en een getuigschrift woont voor.

Uit geen van deze documenten blijkt dat betrokkene ook maar enigszins moeite doet om op een bijzondere manier te integreren in België. Integendeel, gezien het feit dat betrokkene een leefloon geniet kan men stellen dat betrokkene geenszins economisch geïntegreerd is.

Verder rekening houdend met de jonge leeftijd van betrokkene (24 jaar) en met de goede gezondheid van betrokkene, kan niet gesteld worden dat de situatie van betrokkene in België van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk of onmogelijk is.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, *“van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging”*. Verder wordt de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout verweten.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig art. 42 quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te betekenen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoekster immers na haar echtscheiding van haar eerste echtgenoot, de heer B.N., op 30 september 2013 op het Marokkaanse Consulaat Generaal te Antwerpen in het huwelijk getreden met de heer E.K.M., die in het bezit is van een B-kaart (cf. stukken 2 en 3).

Uit hun huwelijk werd op 16 oktober 2014 te Gent hun zoontje M.S.E.K. geboren (cf. stuk 4).

Dat verzoekster geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten, alvorens verzoekster op 12 oktober 2014 een bijlage 21 te betekenen, verzoekster uit te nodigen bijkomende bewijsstukken neer te leggen/te horen."

2.2. In een tweede middel wordt de schending opgeworpen van artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), "van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van verzoeksters rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel".

Het middel luidt als volgt:

"Art. artikel 42quater§1, laatste lid, Vw. stelt het volgende :

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster, familielid van een burger van de Unie, te betekenen rekening te houden met verzoeksters gezins- en economische situatie in België.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, in elk geval geen grondig onderzoek heeft verricht naar verzoeksters nieuwe gezinsleven in België.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het artikel 42quater§1 laatste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en van het evenredigheidsbeginsel."

2.3. De beide middelen worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen beoordeeld.

2.3.1. Artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.3.2. Verzoekster verwijt de verwerende partij in essentie te weinig onderzoek te hebben verricht voorafgaandelijk aan het betekenen van de bestreden beslissing en dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij na de echtscheiding van haar eerste echtgenoot, in functie van wie zij een verblijfsrecht had bekomen, in het huwelijk is getreden met een andere man, die in het bezit is van een B-kaart en dat uit dit huwelijk inmiddels een zoontje werd geboren. Zij had moeten worden uitgenodigd om bijkomende bewijsstukken neer te leggen en had moeten worden gehoord.

2.3.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij schrijven gedateerd op 30 maart 2012 werd uitgenodigd om bijkomende documenten neer te leggen. Dit inhoud van deze brief luidt als volgt:

“Geachte burgemeester

Gelieve met het oog op het vervolledigen van het dossier het volgende aan betrokkene te betekenen:

Betrokkene moet ten laatste op 30/08/12 (1 maand na betekening) volgende documenten voorleggen:

o een arbeidscontract en recente loonfiches of de gegevens van de kruispuntbank voor zelfstandigen met betrekking tot zijn/haar onderneming en de documenten waaruit zijn/haar Inkomsten als zelfstandige blijken

o eventueel documenten met betrekking tot andere Inkomsten o bewijs bestaan^middelen andere gezinsleden

o het bewijs van ziektekostenverzekering (dekking van alle risico's in België), geen SIS kaart

o bewijs dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW

o paspoort met kopies van de bladzijden met de in - en uitreisstempels

o medisch attest van betrokkene

o Heeft betrokkene nog andere gezinsleden die bij hem/ haar inwonen? Indien ja, hoe hecht is de band met deze personen?

o Is betrokkene geïntegreerd in de Belgische maatschappij (sociaal en cultureel)? Kan betrokkene hiervan bewijzen voorleggen?

o Heeft betrokkene nog bindingen met het land van oorsprong? Kan betrokkene hiervan bewijzen voorleggen?

o Hoe lang verblijft betrokkene in België?”

2.3.4. Aldus staat vast dat verzoekster wel degelijk werd uitgenodigd elementen naar voor te brengen in het licht van artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Haar argumentatie mist derhalve feitelijke grondslag.

2.3.5. In de mate dat zij de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met haar nieuwe huwelijk en de geboorte van haar zoontje, m.a.w. met haar nieuwe gezinsleven in België, moet er samen met de verwerende partij op worden gewezen dat de bestreden beslissing dateert van 4 januari 2013 en dat verzoekster melding maakt van een huwelijk –op 30 september 2013- en een geboorte –op 16 oktober 2014- die beiden dateren van na deze datum. Bovendien had zij, naar aanleiding van de uitnodiging om bijkomende stukken bij te brengen, geen stukken neergelegd die zouden kunnen wijzen op het feit dat de relatie reeds bestond. Derhalve valt bezwaarlijk in te zien hoe de verwerende partij rekening kon houden met deze gegevens bij het nemen van de bestreden beslissingen. Verder kan zij deze elementen niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Het gegeven dat de betekening van de bestreden bijlage 20 pas later heeft kunnen plaats vinden door tussenkomst van de stad Gent, op 12 oktober 2014, doet aan het voorgaande geen afbreuk, nu de beslissingen reeds werden genomen op 4 januari 2013. Verzoekster toont dan ook geenszins aan welk belang zij heeft bij haar grief.

2.3.6. Om de voorgaande redenen kunnen geen van de middelonderdelen worden bijgetreden. Het eerste en tweede middel kunnen niet worden aangenomen.

2.4. Het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel. Het is als volgt uiteengezet:

“Dat, alsgevolg van de verzoeksters betekende beslissing, verzoekster België, waar zij samenwoont met haar echtgenoot en haar minderjarig kind, dient te verlaten (cf. stukken 2,3 en 4).

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.”

2.5.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.5.2. Artikel 42quater, §1, derde lid, waarin onder meer wordt gesteld dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening moet worden gehouden met de gezinssituatie, strekt er onder meer toe om de verwerende partij toe te laten een bestaand gezinsleven te beoordelen in het licht van artikel 8 van het EVRM en de in deze bepaling voorziene proportionaliteitstoets door te voeren. Echter, zoals dat reeds bij de bespreking van de eerste twee middelen werd vastgesteld, heeft verzoekster, toen zij daartoe werd uitgenodigd, geen gewag gemaakt van enig element dat zou kunnen wijzen op een gezinsleven –gezinsleven dat pas is ontstaan nadat de bestreden beslissingen werden genomen- zodat niet valt in te zien om welke reden en hoe de verwerende partij in de bestreden beslissingen zou kunnen zijn overgegaan tot de proportionaliteitstoets.

2.5.3. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS